



Samen kerken!

Het nieuwe normaal ?

In mijn vorige column van week 13 gaf ik het al aan: deze coronacrisis is een signaal dat we anders zullen moeten omgaan met onze planeet, oog moeten hebben voor haar beperkingen. En dat ik verwacht dat deze crisis bij velen, optimistisch als ik ben, een permanente positieve gedragsverandering teweeg zal brengen. Nu, een 5 weken later, is dat gevoel alleen maar versterkt.

De crisis dwingt ons weliswaar om fysiek van elkaar gescheiden te zijn, maar innovatief als we zijn worden allerlei technische mogelijkheden uit de kast gehaald om virtueel met elkaar in contact te blijven. Van diverse kanten hoor je dat de contactfrequentie zelfs is toegenomen; ik verwacht dat dit na de crisis niet zo snel zal verminderen. Ook zie je meer waardering voor eigen huis en tuin, voor de natuur. Juist in deze lenteperiode laat de natuur zich van zijn beste kant zien, flirt ze met de mens om in de gunst te komen.

Het besef dat onze huidige, westerse, levensstijl het welzijn van onze aarde ondermijnt neemt toe. Deze crisistijd is dan ook de tijd bij uitstek om ons te bezinnen op onze keuzes. De opgelegde beperkingen laten ons zien welke enorme herstelmogelijkheden onze aarde heeft. Op vele plekken ervaart men dat de luchtvervuiling veel minder is; zo is in India de Himalaya weer zichtbaar voor de bewoners. Vissen zwemmen weer in wateren waar tot voor kort de toeristenboten het voor het zeggen hadden. Vogels en dieren komen weer op plaatsen waar ze kort geleden niet meer werden gezien. Men ervaart dit als waardevol. Hoe mooi zou het zijn als dit blijvend is en dat de gedragsverandering ook leidt tot minder verspilling van grondstoffen en, last but not least, tot een eerlijker verdeling van de rijkdommen van Gods schepping.

En de kerken, welke rol spelen zij bij dit veranderingsproces? Hoe komen zij uit deze crisistijd nu de kerkgebouwen nog steeds hermetisch op slot zijn en de gelovigen het moeten doen met uitzendingen via internet en televisie? Zijn we als (traditionele) kerken in staat om een actieve rol te spelen bij deze gedragsverandering en de roep om hernieuwde spiritualiteit? Want na tweeduizend jaar is Jezus zijn boodschap actueler dan ooit: Eerbied voor God en zijn schepping, solidair zijn met elkaar, opkomen voor de zwakkeren, de armen, de eenzamen.

In Amerika zien we volgens Newsweek door de corona-crisis een forse toename van de digitale kerkelijke betrokkenheid, vooral ook bij jongeren tussen 18 en 35 jaar. Ook in het zwaar getroffen Italië zien we eenzelfde ervaring. Zo werd het gebed van Paus Franciscus op een totaal verlaten St. Pietersplein door 64,6% van de Italianen live op televisie gevolgd.

Geldt deze ervaring ook voor het nuchtere Nederland en zo ja, is deze blijvend? Of is deze gedwongen sluiting van kerkgebouwen voor velen een reden om de kerk te verlaten, voor zover ze dat nog niet gedaan hebben? En daarbij ook de vraag: Wat wordt het nieuwe normaal in kerkenland? Blijven we thuis op de bank zitten, zappend van de ene kerkdienst naar de andere, van het ene spirituele programma naar het andere? Of gaan we weer naar het kerkgebouw waar we naast God ook weer onze medemens ontmoeten? Ik hoop op het laatste.

Gustaaf Boerjan
Raad van Kerken Borne, Hertme en Zenderen

(Hernieuwde) website: www.raadvankerkenborne.nl